

DE DOOD VAN DEXTER DOUWE

Leesexemplaar

DE DOOD VAN
DEXTER DOUWE

MARK TIJSMANS

P E L C K M A N S

*En als ik doodga, huil maar niet.
Ik ben niet echt dood,
moet je weten.
't Is maar een lichaam
dat ik achterliet.
Dood ben ik pas,
als jij me bent vergeten.*

— Bram Vermeulen, 'Testament'

Gepubliceerd in *Ik heb een steen verlegd*
2007, Nijgh & Van Ditmar

ZATERDAG 13 SEPTEMBER

Proloog

Nacht! Ontij!

Duisternis! Ongemak!

Een verlaten braakliggend terrein in de haven. Waar niets gebeurt en niemand ooit komt. In afwachting van een dok of een kanaal dat misschien eens gebouwd zal worden. Achterin liggend, uit het zicht, slecht verlicht.

Een halvemaan met wolken ervoor. Geen straatlantaarns. Onkruid heeft er vrij spel. Vossen en andere kleine carnivoren jagen op ratten en muizen en regeren over een vuilnisbelt die hun wildernis en thuis is.

Het regent! Een auto heeft zich vastgereden in de zompige modder. Een bestuurder vloekt, opent zijn portier en kijkt. Slaat de deur weer dicht en geeft gas als een bezetene, waardoor zijn wielen zich nog dieper ingraven in het slijk.

Weer een vloek! De man geeft het op. Hij zet zijn motor af en stapt uit de auto. Op de passagierszetel ligt een koffertje dat hij meeneemt. Hij kijkt in het rond. Bang. Ongerust. Hij zet het op een lopen. Het halfduistere terrein over, tot hij bij een loskade komt waar geen enkel

schip ligt aangemeerd. De wind heeft vrij spel over het open water.

Hij heeft het koud. Hij draagt geen jas! Die is hij in zijn haast op de achterbank vergeten.

De man ademt diep in en uit, neemt een aanloop en smijt het koffertje met een flinke zwaai het water in. Hij kijkt toe hoe het langzaam volloopt, zwaarder dan het water wordt en wegzinkt. De vergetelheid in.

Hij zucht! Zonde! Wat een zonde!

In de verte verschijnen autolichten langs de kade. Ze staren, zoeken! Tot ze hem in hun vizier hebben en plankgas geven. Gierende banden!

De man hoort het, ziet het. Schrikt! Zet het op een lopen!

Opnieuw het terrein over! Door de modder, putten en struiken vol doornen die zijn vlucht bemoeilijken. Hij struikelt. Valt. Wel een keer of twee.

De auto die hem volgt is een zwarte terreinwagen met vierwielaandrijving. Het is een oneerlijke strijd. Halverwege het terrein haalt de wagen hem in. Iemand opent een portier tijdens het rijden. Maait de vluchtende man zo tegen de grond.

De klap is verschrikkelijk. Hij hapt naar adem, krijgt geen zuurstof binnen. Verliest het bewustzijn. Even. Heel even maar.

Dat is helaas tijd genoeg voor een man op de achterbank van de terreinwagen om zijn raam te openen. Ditmaal staat de wagen stil. Vlak bij de plek waar het slachtoffer in de modder ligt.

De man op de achterbank neemt niet de moeite om uit te stappen. Hij wil zijn op maat gemaakte pak en dure schoenen niet ruïneren. Een pleister op zijn neus en een blauw oog staan in schrill contrast met zijn chique kledij.

‘Armedan! Armedan! Alsjeblieft’, klinkt het vanop de grond. Niet echt overtuigend. Alsof het slachtoffer zelf ook weet dat het afgelopen is. ‘Laat me het goedmaken. Ik maak het goed met je. Ik zweer het, Armedan. We zijn toch vrienden!’

‘Ich ben heer Bular voor jou. En wij waren vrienden. Noe niet meer.’

De man op de grond zegt niks. Wat zou hij nog kunnen zeggen? De passagier vooraan stapt uit en trekt een pistool, gaat over hem heen staan, richt het wapen op zijn hoofd.

‘Waar is het geld?’

‘Het geld is opgeruimd, Armedan...’ De man krijgt een schop. ‘Heer Bular! Het is weg.’

‘Waar is de jongen?’

‘Hoezo? Ik gaf je de jongen toch!’

‘Hij wilde niet echt meewerken.’

‘Spaar me. Spaar mijn leven en ik bezorg je de jongen. Alsjeblieft...’

De man op de achterbank zegt niks meer. Hij kijkt naar de man met het wapen en knikt kort. Er klinken twee schoten.

De man in de modder beweegt niet meer. Hij is dood.

‘Breng me naar huis. Noe meteen’, beveelt de man op

de achterbank. Het raampje gaat met een zoem terug omhoog. 'Kom daarna terug om de boel hier op te ruimen.'

Er wordt beleefd geknikt. De auto zet zich in beweging.

Als een paar uur later het ochtendlicht doorbreekt, is er van het slachtoffer en zijn auto geen spoor meer. Die liggen op de bodem van het dok, vlak bij het koffertje dat hij bij zich had.

WOENSDAG 17 SEPTEMBER

1

Heerlijk toch! Dat eerste lentelicht!

Die eerste zonnestralen! Die een poging doen de ochtenddauw te doen verdwijnen maar daar nog niet in slagen!

De jonge knoppen aan de bomen, de nieuwe frisse lentegeuren!

De eerste scheuten die uit de grond opdoemen en wat amper twee dagen eerder nog zandgrond was omtoveren in een groen ontluikend tapijt van te verwachten bloemenpracht!

Geen betere plek om je dag te beginnen dan in het park!

Hoewel niemand dat lijkt te beseffen. Het park is leeg en verlaten.

Het is dan ook nog vroeg.

Er is geen kat.

Er is wel een hond.

Trix!

Een jack russell, van een jaar of vier. Wit met bruine vlekken.

Hij snuffelt aan een struik, lijkt die dauwdruppels maar zozo te vinden, ziet een stok en neemt die in zijn muil.

Trix zet het op een lopen. Naar een bosje aan de rand van een open plek, waar hij de stok keurig neerlegt en braaf gaat zitten wachten. Alsof hij hoopt dat iemand die voor hem zal wegwerpen, zodat hij er als een dolle hond achteraan kan hollen.

Maar er is niemand die dat doet.

Trix jankt op zijn zieligst, houdt zijn kop een beetje schuin.

Hij duwt met zijn snuit voorzichtig tegen een paar schoenen dat in het natte gras ligt.

Maar er gebeurt niks!

En dus trekt Trix voorzichtig aan de jeansbroek rond de benen die aan de voeten in die schoenen zitten.

En weer gebeurt er niks.

Trix komt recht en loopt naar de zwarte lederen jekker die boven die jeansbroek zit. Halfopen! Hoewel het op dit uur nauwelijks warm genoeg is om met open jas buiten te komen.

Onder de jekker zit een dun truitje.

Onder dat truitje een dun lichaam.

Blank. Wit. Heel erg wit. Misschien een beetje meer in de zon moeten lopen de voorbijganger vakantie!

Er ligt een jongen in het gras!

Trix likt voorzichtig het gezicht van de jongen, die met halfopen ogen in de verte staart. Of in de leegte. Of allebei.

De jongen is mooi! Hij is toch zo'n mooie jongen!
Hoe vaak heeft die jongen dat al niet gehoord? Van mensen die hem kennen, en ook van wildvreemden. Altijd een beetje onwennig, als dat gebeurt.
De jongen heeft halflang bruinig haar en groene ogen. Prachtige ogen! Wat een blik!
Dexter heet de jongen. Dexter Douwe.

2

Dexter Douwe, dat ben ik.

Dexter Douwe, dat was ik.

Ik ben overleden...

En Trix, dat is mijn hond.

Was mijn hond. Hij leeft nog.

Ik lig dood in het gras bij de rand van een grasveldje

in het park van de stad waar ik woon. Woonde!

Twee straten verwijderd van mijn ouderlijk huis.

Ik vertel dat nu wel heel gewoontjes!

Maar het is nogal wat natuurlijk.

Een mens sterft tenslotte niet elke dag.

Ik ben twaalf jaar geworden.

*Twaalf jaar, drie maanden, twee weken en vijf dagen
om precies te zijn.*

*Van het aantal uren, minuten en seconden
dat daar nog bijkomt heb ik even geen idee.*

Maakt ook niet veel uit!

We kunnen besluiten dat ik jong gestorven ben.

Veel te jong!

Het gekke is...

Ik had zelf ook niet door dat ik overleden was.

Wel... Niet meteen.

Wie verwacht nu zoiets, als hij twaalf is?

*Dan is doodgaan wel het laatste waar je aan denkt.
Ik had het bovendien ook niet zien aankomen.
Ik keek toevallig de andere kant op. Echt waar!*

*Ik voelde pijn. Ik viel. Ik klauterde weer recht.
Om te constateren dat ik eigenlijk
nog languit in het gras lag.
Dood.
Ik keek eerst naar mezelf.
Nogal verbaasd, moet ik toegeven.
Zeg gerust dat ik me rot schrok.
Daarna keek ik naar iemand die achter me stond.
Donkere ogen. Sombere blik.
Ik zag de gestrekte armen. Het pistool.
De loop nog gericht.*

*O... Misschien een belangrijk detail
dat ik tot nu toe niet verteld had.
Begint het al te dagen?
Ik ben niet van ouderdom gestorven.
Ik was niet ziek. Ik kreeg geen ongeval.
Ik ben vermoord.
Ik staarde mijn moordenaar aan.
Ik zag dat mijn moordenaar mij niet zag.
Mijn moordenaar keek naar mijn lijk op de grond
en zag niet dat ik vlak daarnaast gewoon rechtop stond.
Pas toen Trix gevaarlijk blaffend
dwars door me heen liep en me ook niet zag,
besepte ik dat er wat aan de hand was.*

*Ik was er nog. Maar ik was er niet meer.
Voor de wereld was ik weg.
Hoewel ik dus nog vrolijk rondliep!
Maar er was niemand die dat zag.
Alleen ikzelf.
Hoe moest ik dat thuis gaan uitleggen?
Mijn ouders zouden vast weer boos worden!
Echt waar. Dat was waar ik op dat moment aan dacht.*

3

Het is september. De derde week van het nog ellendig lange schooljaar.

Het is woensdagochtend en ik ben die nacht niet thuisgekomen.

Mama is ongerust. Papa is ongerust.

Mijn grote zus Bel ook. Zij is de eerste die opmerkt dat de hond ook nergens te bespeuren valt. Typisch!

De politie werd de avond voordien al verwittigd.

‘De hond. Trix. Hij ging gewoon even met de hond wandelen’, stamelt mama steeds weer opnieuw.

De politie startte een zoekactie.

Naar mij! Niet zozeer naar de hond.

Een zoekactie waar menig niet-verdwenen kind ja-loers op zou zijn. Met veel volk en zwaailichten en helikopters en zo! En pers! Op vrijwel alle televisiezenders is mijn foto te zien. En wat ben ik toch een mooie jongen, vindt iedereen. Laten we hopen dat er niks ernstigs met hem gebeurd is. Alsof het minder erg is als je lelijk bent!

Er is wel wat ergs gebeurd!

Dit verhaal heeft geen happy end.

Dat wordt duidelijk als onze buurvrouw de volgende ochtend met haar hondje een wandelingetje maakt in het park. Eerst vindt ze mijn hond. Of de hond vindt

haar, omdat niemand echt naar hem gezocht had. Daarna neemt die trouwe Trix haar op sleeptouw tot bij mij.

Waarna zij totaal overstuur naar huis loopt en de politie verwittigt.

Ik loop naast haar en zeg dat ik er nog ben.

‘Ziet u dat dan niet?’

Ik leg uit dat ik het ook niet begrijp.

‘Snapt u dat dan niet?’

Ze hoort me niet! Ze ziet me niet!

Wat nu? Wat nu?

Ik ben bang. Ik ben radeloos!

De zoekactie wordt gestaakt.

Weg helikopters.

Weg mijn foto in de pers!

Weg de hoop.

Weg mijn leven. En meteen ook dat van mijn ouders en mijn zus.

Hoewel zij nog bestaan.

Weg familiegeluk.

Mama komt de straat op rennen.

De rest van de burens ook, aangezien de oude buurvrouw de hele buurt bij elkaar krijgt.

Mama voelt dat het voorbij is. Dat ik er niet meer ben. Moeders weten zulke dingen. Moeders voelen dat.

Ze valt in de voortuin op haar knieën en huilt. Iets waar ze de avond voordien al mee begonnen was. Ze

slaat haar handen voor haar gezicht. Het is me een raadsel vanwaar de tranen blijven komen.

‘Trix! De hond! Hij zou gewoon nog even met de hond gaan wandelen’, kreunt mama.

Opnieuw. Voor de tiende keer of zo.

Het klinkt als een verwijt!

Een gevoel van spijt!

Het was haar beurt om met de hond te wandelen.

Maar het was zo druk!

En dus vroeg ze haar mooie jongen of hij niet even wilde overnemen.

‘Wil je dat voor mama doen?’

Tuurlijk wel. Zoals zo vaak!

Als ze zelf was gegaan, dan was er niks gebeurd!

Was ik er nog geweest!

Denkt zij! Bij zichzelf!

En spreekt er met niemand over.

Het kraakt haar ziel!

Het idee verteert haar. Van binnenuit.

Langzaam. Slopend. Tot in het eindeloze...

*‘Mama...’ Ik leg mijn arm om haar heen,
maar dat gaat niet.*

*‘Mama...’ Ik zou haar zo graag willen troosten,
maar dat lukt niet.*

‘Dexter... O, Dexter...’ zegt ze steeds opnieuw.

‘Mama...’ probeer ik opnieuw.

We praten langs elkaar heen. Door elkaar heen. Ze hoort me niet. Ze ziet me niet. Ik ben er niet. Niet voor haar. Niet meer.

Papa staat in de deuropening. Hij zegt niets en doet niets. Hij kijkt. Zo is papa.

Bel is binnen. Dat weet ik. Ze zit op haar kamer. Ze staart wezenloos voor zich uit en denkt na. Dat kan ze goed, denken. Ze is erg slim.

Trix trippelt de trap op en duwt met zijn snuit de eerste deur op de overloop open. Hij legt zich op het dekbed van mijn onbeslapen bed. Dat mag hij normaal niet. Dat weet hij best. Maar hij doet het toch. Hij jankt zachtjes.

Profiteur!

4

Het is nog nooit zo druk geweest in het park.

En dan mogen toevallige en minder toevallige wandelaars er niet eens in. Alleen de politie. In van die witte overalls. Met beschermkapjes over hun schoenen.

Alles is afgesloten en afgespannen. Met blauw-wit politielint.

Er worden massa's foto's genomen. Van de plek waar ik lig. Van de omgeving. Van mij.

Niet omdat ik zo mooi ben.

Wel omdat ik dood ben.

Maaïke Van Dijck knielt neer in het gras. Ze is een brunette, zeer sportief en zit strak in een jeans, die je niet kan zien omdat ze verplicht was een witte overall te dragen bij haar werk. Daarom ook die jeans in plaats van een rok of jurk. Omdat ze die gewoon veel handiger en makkelijker vindt.

Ze zit vlak naast me en streelt teder mijn haar en nek. En zelfs al draagt ze rubber handschoenen en ken ik haar niet, ik vind het zo'n vriendelijk gebaar dat ik haar meteen al sympathiek vind.

'Wat een mooie jongen ben jij', zucht ze.

Yep! Nu is ze dus echt mijn vriendin!

Ze is achter in de twintig en commissaris bij de politie. Sinds enkele weken. Daarvoor was ze hoofdinspecteur geweest, en daarvoor inspecteur. Alle fases netjes doorlopen. Maar omdat ze criminologie gestudeerd had, konden bevorderingen snel gaan. Waar haar overste, de zonechef, dan ook dankbaar gebruik van maakte.

Ze kwam uit een rijk nest, zoals dat heet. Haar vader was een heel bekende advocaat. Bijna op rust. Hij had altijd gehoopt dat zij zijn praktijk zou verder zetten. Maar daar voelde zij niks voor. Dat had ze hem duidelijk gemaakt toen ze criminologie en geen rechten ging studeren. Natuurlijk was wat hij deed uitermate boeiend! Ze had grote bewondering voor haar vader! Maar zij wilde op een andere manier met wet en misdaad bezig zijn. Dichter bij de mensen. Sneller na de daad. Korter op de bal.

Vader had geglimlacht en was akkoord gegaan.

Maaïke Van Dijck ging op kot in de tuin van haar ouders. Achter in hun grote tuin vol bomen stond een luxueus poolhouse, van alle noden voorzien. Daar was zij ingetrokken, en ze was er na haar studie blijven wonen toen ze een job bij de politie van haar eigen stad aangeboden kreeg. Ze kon zich niet van de indruk ontdoen dat haar vader daar voor iets tussen zat, aangezien hij al jaren een wekelijkse golfafpraak had met de zonechef, die een persoonlijke vriend was!

Voor haar was alles best. Ze was bij de politie gekomen om iets bij te dragen aan de maatschappij. En hoe hoger ze de ladder opklom, hoe meer impact ze